

Nr. 360. Folkethingets Forhandlinger.

5713 3die Beh. af Lovfor. indeh. Reglerne f. Udskr. af Indkomstskat.

Det forekommer Forslagsstillerne, at hvis $\frac{1}{4}$ blev staaende, vilde det være at sætte en vel høj Præmie for Selvangivelse, og ligeledes, at det vilde være ubilligt, at den skattepligtige Klager, som ikke har brugt Selvangivelse, ikke kan erholde Ansættelsen berigtiget ved Overstattecommissionsen, medmindre han kunde godtgjøre, at hans Indtægt var ansat i det Mindste $\frac{1}{4}$ for høit. Dette have vi meent var ubilligt, og derfor have vi til 3die Behandling stillet dette Forslag, der forvigt ikke indeholder Andet, end hvad der var foreslaaet i det oprindelige Regjeringsforslag og hvad der stod i Loven af 25de Juli 1867. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Forslaget til Vedtagelse. — Endnu skal jeg tillade mig med et Par Ord at omtale Forslaget under Nr. 22 a, som gaar ud paa, at andet Stykke af § 18 skulde udgaae. Jeg vilde for mit Vedkommende finde det meget uheldigt, om dette skete, thi saavidt jeg kan see, indeholdes der deri den eneste Bestemmelse, som findes i Lovforslaget om, at særlige Forhold som Sygdom etc. kunne komme i Betragtning, saaledes at der kunde skee nogen Væmpelse i de Tilfælde, hvor der var Grund dertil. Jeg kan derfor ikke tiltræde Forslaget under Nr. 22 a og vil ogsaa fraraade, at man vedtager det. Forøvrigt gaar ogsaa dette Forslag ud paa det Samme, som hvad der har staaet i den tidligere Skattelov.

Ordføreren: Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 11 og de følgende sig dertil knyttende Ændringsforslag skal jeg kortelig anføre, hvorfor Udvalget ikke har troet at kunne slutte sig dertil. Udvalget har nemlig meent, at dette Forslag deels er fuldstændig uopraktisk og ikke lader sig gennemføre og deels vil medføre større Omkostninger end den Forretningsgang, der blev vedtagen her ved 2den Behandling. Hvad for det Første Gjennemførelsen angaaer, skal jeg bemærke, at den Forandring, som af Udvalget var foreslaaet i det oprindelige Lovforslag, som vedtoges ved 2den

94de Møde. Ordentlig Samling 1869—70.

5714

Behandling, og som dengang tiltraadtes af den høitærede Minister, lægger endnu langt større Vægt end det oprindelige Forslag paa, at Stattecommissionsen sættes istand til fuldstændig og i det Enkelte at kontrollere Skatteansættelsen, men den største Sikkerhed, som man har derfor, er jo, at et Medlem af Stattecommissionsen skal give Møde ved Ansættelsen af Indtægten i de enkelte Communer. Efter det Forslag, hvorom der nu er Tale, vil det altsaa kun være nødvendigt, at der er een Stattecommissair for hver Kreds, der da har at give Møde i hver af de Communer, der ligge i denne Kreds, hvorimod det omhandlede Ændringsforslag gaar ud paa, at der skal være 3 Medlemmer, som skulle dele Communerne imellem sig. Det vilde imidlertid være uoverkommeligt for en Enkelt, og i hvert Tilfælde vilde det medtage en alfor lang Tid. Naar nemlig Stattecommissairens Nærværelse er nødvendig i hver Sognecommune ved Skattens Ansættelse, vilde kun een af Kredens Communer ad Gangen kunne foretage Forretningen, og hvis man da ikke blev særdig paa een Dag, men der hengik et Par Dage, saa vilde det trække meget længere ud, end Forretningens Gjennemførelse kan tillade, eller ogsaa maatte Kredsene gjøres saameget mindre, hvorved Omkostningerne vilde forøges. Nu indeholder Forslaget vel en Bestemmelse om, at der kan gives Stattecommissairen en Medhjælper, men Udvalget er af den Formening, at Stattecommissairen ved en saadan Medhjælper ikke vil være fuldstændig istand til at danne sig en Mening om den Fremgangsmaade, som man har fulgt i selve Communalbestyrelsen ved Ansættelsen af Indtægten. For virkelig at kunne have en begrundet Mening herom er det nemlig nødvendigt, at Vedkommende personlig har overværet disse Forhandlinger og havt Leilighed til at gjøre sine Bemærkninger og meddele sine Oplysninger til Sogneraadet ved Indtægtsansættelsen, men det tør ingenlunde antages, at dette kan udføres af en Medhjælper. Denne vil ikke saaledes være inde i